

El Diacrític | Actualitzat el 29/04/2025 a les 19:47

?Gaza després de la treva: genocidi anunciat i silenci internacional

Anàlisi exhaustiva de l'osonenca Núria Roma, experta en Pròxim Orient, de la situació a Gaza després del trencament de la treva per part d'Israel, remuntant-se als orígens reals del conflicte i al paper que hi ha jugat cada actor internacional | «L'actual genocidi a Gaza no pot ser entès com una escalada més d'un llarg conflicte. És la culminació d'un projecte sistemàtic de neteja ètnica i colonització, sostingut per dècades d'impunitat i encobriment internacional»

La bandera palestina onejant en una ciutat en flames

Després d'un alto el foc que es preveia fràgil des del seu inici, les bombes han tornat a Gaza. Israel ha posat fi a l'acord que ambdues parts van arribar al gener i la població civil de Gaza torna a reviure un mal son que sembla no tenir fi.

El 7 d'Octubre de 2023, després de l'atac de Hamas, començava una guerra sense precedents a Gaza. Una guerra que, més que un conflicte bèl·lic, ha demostrat ser un genocidi. Durant divuit mesos, les imatges que ens han arribat des de Gaza han estat més que esfereïdores, però, malgrat això, la comunitat internacional ha estat incapaç d'aturar Israel.

El 19 de gener de 2024 es va acordar un alto el foc entre Israel i Hamas, estructurat en tres fases. Aquest anunci va portar una certa esperança a la Franja, però aquest acord es va mostrar fràgil des del primer moment. Tot i la reducció en la intensitat dels bombardejos, Israel no ha deixat d'atacar Gaza i ha incomplert reiteradament els termes de l'acord. A més, les amenaces d'Israel de reprendre la guerra han estat constants, fent evident la manca de voluntat de respectar la treva.

Israel, més que voler un alto el foc per posar fi a la guerra, ha demostrat que l'excusa d'eliminar Hamas és en realitat un pretext per desplaçar i eliminar la població de Gaza, tal com ja han denunciat organitzacions de drets humans com Human Rights Watch o Amnistia Internacional, o tal i com també ha fet la ONU, i en concret la Relatora Especial pels Territoris Palestins Ocupats, Francesca Albanese, que en reiterades ocasions ha denunciat el genocidi que s'està cometent a Gaza.

Les accions sobre el terreny per part d'Israel - bombardejos continus, bloqueig humanitari, violència letal indiscriminada, destrucció d'infraestructures civils, etc. - evidencien que la seva estratègia forma part d'un pla colonial de neteja ètnica.

El jurista Sheri Rosenberg assenyalava el genocidi no com un acte puntual, sinó com un procés. I de fet, el procés genocida contra la població de Gaza continua accelerant-se malgrat la comunitat internacional, en el seu moment, va aprovar la Convenció contra el Genocidi amb l'objectiu de no permetre que atrocitats com aquestes es tornessin a repetir. Tot i així, Gaza ens demostra, una vegada més, la incapacitat del sistema internacional per frenar crims d'aquesta magnitud, i la passivitat a l'hora d'aturar un colonialisme d'assentament que, des de fa dècades, no ha deixat de guanyar terreny a Palestina.

Alto el foc: fases

Després de mesos de negociacions, al gener es va anunciar un alto el foc, negociat amb la intervenció dels Estats Units, Egipte i Qatar. L'acord es va estructurar en tres fases amb l'objectiu final de posar fi de manera permanent a la guerra.

La primera fase, iniciada el 19 de gener i prevista fins a l'1 de març, suposava el cessament temporal de les operacions militars, un intercanvi limitat de presoners i ostatges, la retirada parcial de les tropes israelianes de Gaza i l'entrada d'ajuda humanitària a la Franja. També contemplava el retorn de les persones desplaçades a les seves llars, la possibilitat que els palestins ferits sortissin de Gaza per rebre tractament mèdic i l'obertura del pas de Rafah amb Egipte set dies després de l'inici d'aquesta fase. A més, es preveia que les forces israelianes reduïssin progressivament la seva presència al Corredor de Filadèlfia, fins a retirar-se completament en un termini màxim de 50 dies.

«Israel ha demostrat, tant durant aquesta primera fase de l'alto al foc com al llarg del conflicte, una actitud de menyspreu envers el marc jurídic internacional»

Pel que fa la segona i tercera fase, els termes no estaven tan clars, i es preveia que es portessin a terme negociacions. En aquesta segona fase, si les condicions ho permetien, Hamas hauria d'alliberar tots els ostatges vius a canvi de l'alliberament d'un nombre més gran de palestins empresonats a Israel. Durant aquesta etapa, Israel també hauria d'iniciar una retirada completa de Gaza.

Malgrat això, des d'un primer moment ja es veia difícil que aquesta es pogués portar a terme, ja que dins el govern d'Israel, la dreta més radical - de la qual depèn la coalició de Netanyahu - s'oposaven terminantment a votar en aquest sentit.

Finalment, la tercera fase preveia l'entrega per part de Hamas dels cossos dels ostatges israelians morts, així com l'inici d'un pla de reconstrucció de la Franja de Gaza, amb una durada estimada d'entre tres i cinc anys.

Balanç de la primera fase de l'alto el foc

Des del 19 de gener que va entrar en vigor l'alto el foc acordat entre les parts, Israel ha vulnerat reiteradament les seves obligacions. Segons l'Oficina de Comunicació del Govern de Gaza, entre el 19 de gener fins a l'atac del 15 de març -que va posar fi a la treva- 155 palestins han estat assassinats.

Malgrat la primera fase acabava el dia 1 de març i tot i els esforços de Hamas per iniciar les converses sobre la segona fase -incloent-hi peticions d'intervenció dels mediadors, segons han informat mitjans regionals com Middle East Monitor o Anadolu Ajansi-, Israel s'hi ha negat, evitant qualsevol diàleg. Amb el suport d'Estats Units, Israel va proposar una extensió a la primera fase amb l'objectiu d'alliberar més ostatges, tot i que l'acord inicial contemplava una extensió si s'obrien converses per a la segona fase, no establia l'alliberament de nous ostatges durant l'extensió. Davant la negativa de Hamas de prolongar aquesta fase inicial, Israel va incrementar les vulneracions del pacte acordat.

L'acord preveia l'entrada d'ajuda humanitària a Gaza, amb uns 600 camions diaris. Tanmateix,

des del primer moment aquesta xifra no es va complir i, després de la negativa de Hamas a ampliar la treva, Israel va bloquejar novament l'entrada d'ajuda. Aquesta acció suposa una greu violació del dret internacional humanitari tal com disposa el Quart Conveni de Ginebra i les regles 55 i 56 del dret internacional humanitari consuetudinari, que preveuen que s'ha de permetre l'assistència humanitària imparcial i sense obstacles a la població civil.

El 9 de març de 2025, el ministre d'Energia d'Israel, Eli Cohen, va ordenar tallar el subministrament elèctric a la Franja. Aquesta acció afecta directament serveis essencials com hospitals, plantes dessalinitzadores d'aigua potable i infraestructures vitals per a la supervivència de la població civil. Segons el Protocol Addicional I als Convenis de Ginebra, queda prohibit atacar, destruir o deixar fora de servei objectes indispensables per a la supervivència de la població civil. Cal destacar que aquesta no és la primera vegada que Israel utilitza el tall de subministrament elèctric com a eina de pressió col·lectiva, en nombroses ocasions, ha deixat tota la Franja sense electricitat.

Aquestes accions formen part d'un patró sistemàtic de càstig col·lectiu aplicat per Israel a la població de Gaza, prohibit explícitament pel dret internacional humanitari. El Quart Conveni de Ginebra prohibeix terminantment qualsevol forma de càstig col·lectiu. A més, el principi fonamental de distinció, recollit tant en el dret internacional humanitari convencional com en el consuetudinari, estableix que les parts han de distingir en tot moment entre civils i combatents, i dirigir les operacions només contra objectius militars. La mort de 155 civils durant la treva pactada posa en qüestió el respecte per a aquest principi essencial.

Israel ha demostrat, tant durant aquesta primera fase com al llarg del conflicte, una actitud de menyspreu envers el marc jurídic internacional. Aquest menyspreu, però, no s'ha fet evident només des del 7 d'octubre de 2023, quan va començar l'actual guerra, sinó que es remunta a dècades enrere. Des del 1948, amb la Nakba, i amb l'ocupació militar posterior a la guerra del 1967, la població palestina -tant a Gaza com a Cisjordània i a Jerusalem Est- han vist els seus drets més bàsics vulnerats de forma sistemàtica, i s'ha vist forçada a viure sota un règim d'apartheid.

La fi de l'alto el foc

El 18 de març de 2025, Israel reprenia els atacs massius sobre la Franja de Gaza amb una ofensiva aèria que va assassinar més de 400 persones en una sola nit. El primer ministre israelià, Benjamin Netanyahu, anunciava oficialment el reinici de la guerra.

Israel va justificar aquest atac afirmant que volia pressionar Hamas per alliberar la resta dels ostatges. També va al·legar, sense proves, que Hamas planejava nous atacs. Tot i això, cal recordar que al juny de 2024 Netanyahu havia deixat clar que el seu objectiu seguia sent eliminar Hamas i que qualsevol pausa només seria tàctica, no estratègica. De fet, en les seves declaracions no parlava de posar fi al genocidi, sinó d'una interrupció temporal.

«Donald Trump deixava clara la seva posició: una gran oportunitat de negoci, tot validant el genocidi israelià»

Aquest posicionament no es pot desvincular de la política interna israeliana. L'extrema dreta del seu govern de coalició, peça clau per mantenir-se al poder, s'ha oposat sempre a un possible final de la guerra. De fet, quan es va anunciar l'acord d'alto el foc, el ministre de Seguretat Nacional, Itamar Ben-Gvir, va anunciar la sortida del seu partit de la coalició. Però amb els nous atacs del 18 de març, van tornar a donar suport a Netanyahu. També el ministre de Finances, Bezalel Smotrich, havia amenaçat d'abandonar la coalició si s'activava la segona fase de la treva. Aquesta pressió política explica en gran part per què Netanyahu va bloquejar les converses per començar la

segona fase de l'alto el foc: necessitava assegurar tant la continuïtat de la guerra com la seva pròpia supervivència política.

Tot i així, malgrat que la política interna israeliana hi ha tingut un paper clau, aquests fets van més enllà d'aquesta dinàmica. Just després dels bombardejos, Netanyahu va deixar clar que aquests només eren «el començament», mostrant que l'objectiu real no era restablir la pau, sinó aprofundir en el projecte colonial. El genocidi que s'està perpetuant a Gaza forma part d'un pla sistemàtic de destrucció de Gaza i de desplaçament forçat de la població palestina.

Aquest pla no seria possible sense el suport i l'encobriment d'Estats Units, que estava plenament al corrent de l'ofensiva abans que es produís. De fet, setmanes abans, el president nord-americà Donald Trump havia presentat un projecte per a la Franja de Gaza que consistia en el desplaçament de la població palestina cap als països veïns per, a continuació, transformar Gaza en un resort turístic sota control nord-americà. Amb aquest projecte, deixava clara la seva posició: una gran oportunitat de negoci, tot validant el genocidi israelià.

La represa de la guerra no és cap accident. Per Israel, representa un nou pas dins d'una estratègia genocida destinada a aniquilar el poble palestí i consolidar el control colonial sobre el territori. Davant d'aquest escenari, el silenci i la inacció de la comunitat internacional tornen a evidenciar la ineficiència d'aquesta i demostren una forma activa de complicitat.

Impacte humanitari

Des de l'inici del genocidi, la situació humanitària a la Franja de Gaza ha esdevingut absolutament devastadora. La destrucció d'hospitals i d'infraestructures civils, sumada a la manca d'aliments, medicaments i aigua potable, han condemnat la població a una situació límit.

El bloqueig de l'ajuda humanitària, utilitzat per Israel com a arma de guerra malgrat la seva prohibició explícita pel Dret Internacional, ha estat recurrent des de l'inici del genocidi. Des del 2 de març de 2025, no ha entrat cap ajuda a la Franja, deixant la població sense accés als béns més bàsics per a la seva subsistència.

«El Mezan Centre for Human Rights ha denunciat l'escassetat total d'aliments essencials com sucre, oli, arròs o carn, amb un augment del 450% en el preu de la farina i del 4.000% en el preu del gas per cuinar»

A principis d'abril, l'Oficina de Coordinació d'Assumptes Humanitaris de l'ONU (OCHA) alertava que el 65% del territori de Gaza es trobava sota ordres d'evacuació o era considerat una zona no segura per desplaçar-s'hi. Més del 80% de la població ha estat desplaçada internament i obligada a viure en condicions infrahumanes.

A aquesta realitat cal sumar-hi els atacs sistemàtics contra el sistema de salut. Aquest, ja col·lapsat, pateix una manca crònica de subministraments, a més de patir bombardejos a hospitals i centres mèdics i l'assassinat del seu personal. L'Organització Mundial de la Salut (OMS) ha denunciat una crisi sanitària generalitzada. La manca d'electricitat i de combustible impedeix atendre les persones ferides o malaltes. A finals de març, només cinc hospitals continuaven parcialment operatius a tota la Franja, sense capacitat per operacions o tractaments intensius.

L'ONU ha denunciat que 100 nens són assassinats o ferits cada dia a Gaza des del final de l'alto el foc. Segons UNICEF, entre el 18 de març i principis d'abril, almenys 322 nens han estat assassinats. Cal destacar que Israel sempre ha tingut en el seu punt de mira la població més jove. Malgrat ser signatari de la Convenció sobre els Drets de l'Infant, Israel n'ha negat l'aplicació a Palestina. De fet, la Cort Internacional de Justícia (CIJ), en la seva opinió consultiva de 2024 sobre la construcció del mur al territori palestí ocupat, va deixar clar que la persecució que pateixen els infants palestins i la vulneració constant dels seus drets en són una prova contundent. Tal com ha denunciat el Ministeri d'Educació Palestí, els nens formen un dels col·lectius amb més víctimes mortals entre els objectius israelians a la Franja de Gaza.

Pel que fa a l'alimentació, El Mezan Centre for Human Rights ha denunciat l'escassetat total d'aliments essencials com sucre, oli, arròs o carn, amb un augment del 450% en el preu de la farina i del 4000% en el preu del gas per cuinar en comparació a la realitat d'abans del 2 de març. Vint-i-cinc forns que rebien suport del Programa Mundial d'Aliments (PMA) han tancat, deixant milers de palestins sense accés al pa, un aliment fonamental.

L'aigua potable és un altre bé del qual la població està sent privada. Les instal·lacions han estat greument danyades, i el 10 de març Israel va tallar l'electricitat de les plantes dessalinitzadores i posteriorment també la conducció d'aigua de Mekorot, que proveïa gairebé el 70% de la població. Aquesta situació ha forçat els residents a recórrer a aigua contaminada, incrementant el risc de malalties.

«Aquest projecte sionista no es basa només en l'explotació colonial clàssica, sinó que s'inscriu dins del que es coneix com a colonialisme d'assentament: un model que no busca controlar la població colonitzada, sinó substituir-la»

Aquesta estratègia es completa amb la destrucció de punts de distribució d'aliments, el sabotatge de terres de conreu i la privació que els pagesos puguin accedir als seus camps. Tot plegat mostra clarament que l'objectiu no és acabar amb Hamas, sinó aniquilar la població civil per mitjà de bombardejos, fam i malalties. El PAM ha advertit que Gaza està al límit d'una situació de fam generalitzada, però aquest esdeveniment tampoc ha fet que Israel autoritzi l'entrada d'ajuda humanitària a la Franja.

El pla colonial d'Israel

L'any 1947, l'Assemblea General de la ONU va aprovar la Resolució 181, que proposava dividir el territori històric de Palestina en dos estats: un de jueu i un d'àrab, amb Jerusalem sota administració internacional. Malgrat això, el 1948 l'Estat d'Israel declara unilateralment la seva independència, iniciant un procés sistemàtic de desplaçament forçat de la població palestina, conegut com la Nakba, i posant les bases d'un projecte colonial d'assentament que a dia d'avui encara perdura.

Des de llavors, Israel no ha deixat d'annexionar terres i consolidar un sistema d'apartheid. Amb l'objectiu de materialitzar el seu pla sionista, Israel ha expulsat centenars de milers de palestins, ha negat el dret de retorn dels refugiats, ha confiscat terres, ha explotat recursos naturals, ha limitat la mobilitat a la població palestina i ha mantingut un règim d'ocupació militar permanent a Cisjordània i un bloqueig asfixiant sobre la Franja de Gaza des del 2007.

Aquest projecte sionista no es basa només en l'explotació colonial clàssica, sinó que s'inscriu dins del que es coneix com a colonialisme d'assentament: un model que no busca controlar la població colonitzada, sinó substituir-la. L'historiador Patrick Wolfe ja definia aquest tipus de colonialisme com una estructura i no com un fet, i a més el relacionava amb el genocidi ja que considera que l'objectiu últim d'aquest colonialisme és l'eliminació de la població. I mirant la política d'Israel es fa evident que la seva política no es basa en una ocupació provisional, sinó que té un objectiu de desposseïció i substitució demogràfica.

Aquesta voluntat ha estat expressada obertament per figures del govern israelià. El ministre de Seguretat Nacional, Itamar Ben Gvir, va anunciar públicament la intenció de «recuperar» els assentaments a Gaza i va fer una crida als colons israelians perquè acampessin a la frontera de la Franja. Això confirma que l'objectiu d'Israel no és només controlar el territori, sinó reemplaçar la població palestina i colonitzar el terreny amb població jueva israeliana.

«Els assentaments il·legals, construïts sobre terres confiscades, han proliferat malgrat la seva il·legalitat segons el dret internacional i, fins i tot, en alguns casos, segons la pròpia legislació israeliana»

Cisjordània n'és un exemple clar. Els assentaments il·legals, construïts sobre terres confiscades, han proliferat malgrat la seva il·legalitat segons el dret internacional i, fins i tot, en alguns casos, segons la pròpia legislació israeliana. El març de 2025, el ministre de Finances, Bezalel Smotrich, va anunciar que tretze «veïnats» vinculats als assentaments existents passaven a ser reconeguts com a assentaments independents. Aquest fet no és menor: suposa un pas més cap a la sobirania de facto sobre Cisjordània i exemplifica l'estratègia d'annexió encoberta que Israel ha impulsat durant dècades.

Aquesta realitat colonial constitueix una vulneració flagrant del dret internacional. Tot i així, i malgrat que aquestes pràctiques són àmpliament documentades i condemnades per organismes locals i internacionals, la comunitat internacional no només ha estat incapaç de posar-hi fi, sinó que n'és còmplice.

La complicitat d'Europa amb el projecte colonial d'Israel

Israel, per poder portar a terme el seu pla colonial i de neteja ètnica a Palestina, ha comptat amb un aliat fonamental: Europa. El suport europeu no només ha estat material, sinó també polític, diplomàtic i simbòlic.

Després de la Segona Guerra Mundial, Europa arrossegava un sentiment de culpa per l'Holocaust i l'antisemitisme, i aquest fet va portar a que potències com Alemanya, França i el Regne Unit donessin suport al projecte sionista. La creació d'un estat jueu a Palestina es va presentar com una forma de "reparació moral", malgrat ningú va pensar que aquesta «reparació» significava oblidar la població palestina i condemnar-la.

Aquest suport, però, ve de més enrere. Amb la Declaració de Belfour de 1917, el Regne Unit es va comprometre a facilitar la creació d'un estat jueu a Palestina, ignorant els drets de la població indígena. Durant el Mandat Britànic sobre Palestina (1920-1948), Londres va facilitar la immigració jueva i la compra de terres per part de colons sionistes, permetent establir les bases de l'Estat d'Israel.

Avui, Israel és soci privilegiat de la Unió Europea. Les relacions comercials són estretes i plenes d'avantatges econòmics, malgrat que Europa és perfectament conscient del que passa a Palestina. Empreses israelianes d'armament, tecnologia i seguretat col·laboren amb països europeus sense cap mena d'escrúpol, malgrat que sigui més que conegut que Israel utilitza Palestina per provar la seva tecnologia militar, eines de repressió i sistemes de vigilància.

Durant dècades, Europa ha blanquejat les accions d'Israel contra el poble palestí. Ha col·laborat en construir el relat que presenta Israel com una democràcia occidental envoltada de països barbàrics, alimentant el racisme i la idea de la superioritat occidental. Tot i tenir ple coneixement de la vulneració del dret internacional per part d'Israel des de 1948, Europa ha decidit mirar cap a una altra banda. S'ha negat a parlar obertament de la realitat colonial, de l'apartheid i, més recentment, del genocidi en curs.

Les atrocitats comeses per Israel estan àmpliament documentades per organismes internacionals, però Europa no ha imposat cap sanció. No ha tallat les relacions comercials, no ha suspès la seva cooperació tecnològica i tampoc ha decretat un embargament d'armes. L'estratègia d'Europa ha estat utilitzar la retòrica buida, disfressant d'indignació la seva inacció.

«Israel, per poder portar a terme el seu pla colonial i de neteja ètnica a Palestina, ha comptat amb un aliat fonamental: Europa»

Europa ha demostrat, un cop més, la seva complicitat activa amb l'Estat Israel. Ha callat davant un genocidi del qual no podrà dir mai que no en tenia coneixement. Ha recolzat aquest crim amb la seva passivitat calculada, mirant com la població de Gaza és aniquilada. I ho ha fet utilitzant una retòrica que només busca encobrir la voluntat de donar carta blanca a Israel. Mentrestant, el poble palestí segueix cridant al món que no l'oblidi, veient com Europa repeteix, un cop més, els mateixos errors del passat. Una Europa que accepta que el colonialisme es torni a imposar per sobre dels drets i de la dignitat de les persones.

El paper del Sud Global

Estats Units, gran aliat d'Israel, ha donat carta blanca i ha deixat clar el seu suport al genocidi. Europa, per la seva banda, ha demostrat reiteradament la seva complicitat activa, tant a nivell diplomàtic com econòmic. Tot i això, altres actors internacionals, especialment al Sud Global, han adoptat posicions molt més contundents.

Sud-Àfrica, el desembre de 2023, va portar Israel davant la Cort Internacional de Justícia (CIJ), acusant-lo formalment de cometre genocidi a Gaza. El gener de 2024, la CIJ va dictar mesures provisionals en què reconeixia l'existència de risc de comissió de genocidi i ordenava Israel a complir amb les seves obligacions segons la Convenció per a la Prevenció del Genocidi, incloent-hi sis mesures immediates per prevenir l'extermini de la població palestina.

Altres països del Sud Global també han mostrat un posicionament ferm davant les vulneracions comeses per Israel. Belize, Bolívia, Xile, Colòmbia, Hondures, el Txad i Sud Àfrica han trencat relacions diplomàtiques amb Israel com a mostra de rebuig a la seva ofensiva militar contra la Franja de Gaza.

A més, el gener de 2025 es va anunciar la creació d'una iniciativa conjunta impulsada per l'organització Progressive International, en què participen Colòmbia, Sud Àfrica, Malàsia, Bolívia, Hondures, Senegal, Cuba, Namíbia i Belize. Aquest grup, conegut com El Grup de la Haia, es

compromet a coordinar accions internacionals per fer front a les vulneracions del dret internacional per part d'Israel.

El Sud Global ha deixat en evidència el posicionament còmplice de les grans potències occidentals, i ha mostrat novament la seva història de resistència al colonialisme, convertint-se en un dels principals espais de defensa activa del dret internacional i dels drets humans del poble palestí.

Cap a una responsabilitat col·lectiva: Gaza i el col·lapse de la legalitat internacional

L'actual genocidi a Gaza no pot ser entès com una escalada més d'un llarg conflicte. És la culminació d'un projecte sistemàtic de neteja ètnica i colonització, sostingut per dècades d'impunitat i encobriment internacional.

«L'objectiu no és alliberar ostatges ni garantir seguretat, sinó buidar la Franja de Gaza de la seva població. Aquesta estratègia no es podria sostenir sense el suport dels Estats Units, ni sense el silenci còmplice de la Unió Europea, que no ha aplicat cap sanció, embargament ni mesura coercitiva real»

Des de la creació de l'Estat d'Israel, el 1948, fins a l'actualitat, el sionisme polític ha perseguit la consolidació d'un estat exclusivament jueu mitjançant el desplaçament forçat, l'apartheid institucional i la negació sistemàtica del dret de retorn dels refugiats palestins. Aquest projecte ha guanyat terreny amb la complicitat activa de les potències occidentals, que han donat carta blanca mentre acceptaven i compraven el discurs de l'autodefensa, el qual ha distorsionat conceptes bàsics de dret internacional humanitari i per tant blanquejant crims internacionals.

La represa dels bombardejos després del 18 de març de 2025 demostra que l'alto el foc només era una pausa tàctica per Israel. L'objectiu no és alliberar ostatges ni garantir seguretat, sinó buidar la Franja de Gaza de la seva població. Aquesta estratègia no es podria sostenir sense el suport dels Estats Units, ni sense el silenci còmplice de la Unió Europea, que no ha aplicat cap sanció, embargament ni mesura coercitiva real.

Tot i així, la resposta del Sud Global, amb l'acció liderada per Sud Àfrica a la CIJ i la formació del Grup de la Haia, obre una finestra d'esperança. Davant la passivitat d'occident, el Sud Global pren com a bandera la memòria històrica i el compromís amb la justícia global, i assumeix la responsabilitat de defensar el dret internacional mentre les grans potències d'occident obliden les seves responsabilitats i novament deixen abandonada la població palestina la qual està exhausta i devastada.